

LIBRIS

We know
books

Corectură:

Luminița Grădinariu, Cristian Antonescu

Lectori:

Maria Tănăsă, Rodica Colban

Fotografii:

Petru Palamar

Grafică:

Cristian Mucileanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Herea, Gabriel-Dinu

Povești și povestiri din copilăria lui Ioan Ștefan cel Mare /
Gabriel-Dinu Herea ; cu desene de Nane Crasnean Neagoe. -

Pătrăuți : Heruvim, 2019-

4 vol.

ISBN 978-606-93375-9-2

Vol. 1 : Vârsta de aur. - 2019. - ISBN 978-606-94922-0-8

I. Crasnean Neagoe, Nane (il.)

821.135.1

© Editura HERUVIM, 2019

Gabriel-Dinu HEREA

VÂRSTA DE AUR

Povești și povestiri din copilăria lui
IOAN ȘTEFAN CEL MARE

VOL. I

Ilustrații de Nane Crasnean Neagoe

CUPRINS

1. Tunul.....	7
2. Curtea voievodală de pe Trotuș	15
3. Dansând cu Dumnezeu	23
4. Jocul urșilor	31
5. Povestașul	37
6. Țarul Ioan Alexandru se alătură strămoșilor	41
7. Astăzi te-ai unit cu Hristos Dumnezeu!.....	48
8. Țarul Țării MoldoVlahiei.....	53
9. Familia Țarilor Ioan	58
10 Război și rugăciune	66
11. Pregătirea refugiului.....	75
12. Poarta dintre pământ și Cer	83
13. Pregătirea războiului	89
14. Trădarea	95
15. Bucuria primăverii.....	104
16. Stejarul din Borzești	112
17. Refugiați la izvoarele Oltului	133

Tunul

– Bogdane! Bogdane! Trezește-te iute! A dispărut băiatul!!!

Buimac de somn, dar înfiorat de amintirea copiilor răpiți pentru a fi vânduți ca sclavi, voievodul a sărit din pat și a alergat să pipăie patul lui Ștefan.

– Nu-i aici....

– Da' eu ce ți-am spus?! Iar nu ai încredere în mine?!? Țipă Oltea la bărbatul său. Nu e nici în pat și nici sub pat! L-am căutat eu bine... văleu... văleu... ce mă faaaac?!?!?

– Gata, femeie! Nu mai plânge așa, că sperii fata. Plec să îl caut.

– Să nu îndrăznești să vii fără el ! Îhh... îhh...

Bogdan s-a îmbrăcat repede, și-a luat sabia și a alergat la ușă.

– Ce ciudat... ușa e deschisă și drugul a fost ridicat dinspre interior... Mă duc să îl trezesc pe Voicu.

Dupăielile pașilor grăbiți ai tatălui speriat răsunau până dincolo de gardurile curții voievodale. Speriată și plângând, Oltea a pus drugul de lemn la ușă și s-a strecurat lângă Maria bolborosind o rugăciune.

Tropăitul de pe podea s-a întrerupt brusc și a fost urmat de trei lovituri scurte într-o ușă de lemn.

– Voicule! Voicule! Trezește-te!

Nu a durat mult și de dincolo de ușă s-a auzit o voce de bărbat:

– Bogdane, tu ești?

– Da, deschide ușa! E o urgență!

Hârșăitul surd al drugului de lemn a fost urmat imediat de un scârțâit ascuțit ce pornea dinspre balamalele ușii. Buimac de somn, Voicu se pregătea să ceară explicații pentru această vizită în miez de noapte. Bogdan i-o luă însă înainte:

– A dispărut Ștefan!

Vestea avu efectul unei ulcele cu apă rece turnată drept în creștetul capului. Ștefan era nepotul de a cărui educație se ocupa chiar Voicu.

– Ce vorbești? Cum să dispară? Eu l-am adus aseară la culcare și nu am plecat de lângă ușă până când nu am auzit cum drugul de lemn bloca ușa fixându-se în găurile făcute special în pereți.... Ați fost atacați?! Gărzile nu au reacționat?

– Voicule, mi-e frică de trădare... drugul era tras deoparte și Ștefan nu e nicăieri...

– Ia stai oleacă... E trecut de miezul nopții. De strajă trebuie să fie Gheorghe și cu Balint...

Voicu a pus mâinile căuș la gură și a început să scoată un sunet de pasăre. A cântat de două ori și s-a oprit. Imediat ce ecoul a încetat, dinspre meterezele de lemn ale gardului s-a auzit un tril asemănător.

– Gheorghe și Balint nu sunt morți. Asta e bine, înseamnă că Ștefan este în interiorul curții. Să mergem să vorbim cu ei.

Cu săbiile în mâini, dar pe întuneric, pentru a nu atrage atenția asupra lor, Bogdan și Voicu au străbătut curtea spre porțile cele mari. Acolo îi aștepta Balint.

– Domnișorul Ștefan a dispărut din iatacul voievodului. Ai văzut ceva mișcare?

– Căpitane Voicu, luna a fost aprinsă pe cer toată noaptea. Acum au apărut ceva nori care întunecă vederea luminii... Până la zgomotul de pași grăbiți care s-a auzit înainte de a cânta tu

parola, în jurul casei voievodale nu s-a mișcat nimeni...

– Ești sigur, Balint? Ușa iatacului era deschisă și copilul nu e nicăieri.

– Căpitane, porțile au fost închise toată noaptea și gardul nu a fost sărit de nimeni. Pentru acestea garantez cu prețul vieții mele. În interior, în afară de oamenii care s-au învârtit în jurul cuptorului de fier din fundul curții, doar dacă s-a furișat careva de-a bușilea, târându-se încet pe pământ...

– Da, știi de programul cuptorului pentru fier... Lefter și Iorgu mi-au spus că în noaptea asta vor să toarne un tun, scăpă Bogdan un gând pe gură, dând senzația că vorbește singur.

Voicu a ridicat repede mâna către cap și s-a plesnit cu podul palmei pe frunte.

– Bogdane, să știi că Ștefan a fugit singur din casă. Ieri i-am arătat cum se pregătea forma în

care avea să se toarne tunul. Toată după-amiaza m-a rugat să îl aduc să vadă cum se transformă fierul în foc și curge ca o miere. I-am spus că nu e pentru copii și l-am adus la culcare... Mergem acolo! Între timp, tu, Balint, alertezi toate străjile. Dacă descoperi alte informații, știi unde ne găsești.

Lefter și Iorgu fuseseră plecați un an de zile în Polonia. Au lucrat acolo într-un atelier de făcut tunuri. Aceasta era cea mai nouă invenție a vremii și marele rege Jagellon, văzând ajutorul pe care i-l oferiseră moldovenii împotriva cavalerilor teutoni, a hotărât să dea și vlahilor de la est de Carpați această știință.

De o lună de zile, Lefter și Iorgu pregăteau fierul ce trebuia topit, lemnul necesar pentru întreținerea focului, dar mai ales modelau lutul și nisipul în așa fel încât să poată primi fierul topit și să îl așeze în formă de tun.

Însoțit de Voicu, pruncul Ștefan a fost martorul tuturor etapelor tehnologice parcurse de meșterii întorși din Polonia. Când a aflat că nu are voie să asiste la turnarea efectivă a simțit aceasta ca o nedreptate pe care a hotărât să o repare singur.

Ascuns în spatele unei stive de lemne, copilul privea încântat cum fierul luase culoarea aurului și cum începuse să curgă asemenea mierii de albine spre forma pregătită de Iorgu și de Lefter.

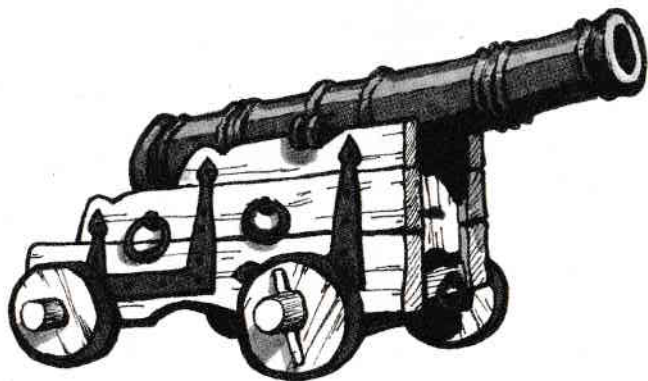
Căldura cuptorului încins ardea pielea copilului curios. O sete sfâșietoare îl cuprinse, dar ochii îi scânteiau asemenea lacrimilor de fier înroșit care refuzau să intre în formă și se aruncau obraznice spre pământul ce ținea loc de podea. Oboseala unei nopți nedormite începea însă să își spună cuvântul. Pruncul se rezemase ușor pe lemnele care îl ascundeau și adormise.

Dintr-o privire, Voicu și Bogdan au descoperit copilul adormit, tocmai la timp pentru a-l ridica din atelierul plin de fum. În brațele tatălui său, Ștefan simți și recunoscă căldura îmbrățișării părintești.

– Tată, dă-mi apă...

Atât de încântat era de ceea ce văzuse încât se oprea la fiecare înghițitură pentru a povesti:

– Ai văzut, tată?! Iorgu și Lefter au transformat pietrele de fier în miere de foc... puterea Soarelui a fost adusă de oameni pe pământ...

Curtea voievodală de pe Trotuș

Soarele se ridicase de o suliță pe cer, alungând norii de deasupra munților. Aburi albi se desprindeau încet din apa Trotușului și începeau să zboare spre cer.

Porțile cele mari ale curții erau deja deschise și oamenii începuseră să se perinde prin ele. Aici, în apropiere de locul unde râul Trotuș îmbrățișa un pârâiaș ce cobora iute din munte, era curtea voievodală a ținutului.

Bogdan era fiul țarului Ioan Alexandru de la Suceava și se ocupa de buna rânduială a județului.

Curtea era alcătuită din câteva case și o biserică ce purta numele Cuvioasei Parascheva